

Huzur Veren Satırlar

– Halit YILDIRIM · 03 Ağustos 2017

Bir Kitap Üzerine

Bazen bir kitap okursunuz, o kitap sizi satırlarının arasına hemen çekiverir... Gezdirebilir en mahrem sırlarının bahçelerinde. O sırlar ki gül bahçesi gibidir. Her rengin, her kokunun ayrı bir gizi, ayrı bir anlamı vardır.

O yazarlar ki yalnızlıklarını kitaplarla emzirip, avutmuşlar kendilerini... Uyumuşlar gönüllerini... Belki bu süreçte elemeleri büyümüşse de kalemleri de bu elemle beslenmiştir. Tıpkı sır bahçelerinde gözyaşları ile büyüttükleri elvan elvan çiçekler gibi... Sabrın demliğinde demlenip, kıvama geldikten sonra yazılan bu satırlar okudukça okunası bir hal alır ve doyamazsınız.

Bu yazarlara dışarıdan baktığınızda gülen yüzleri; mezarlıkların bakımlı duvarları ve kapıları gibidir. Suretlerine değil de siretlerine baktığınızda onların yüreklerine kazdıkları o kadar çok mezar vardır ki şaşırırsınız. Hangisinin başına varsanız gönül diliyle yazılmış kitabesinde çiçeği burnunda iken ölmüş bir hayalin, bir umudun adını okursunuz. O mezar taşlarının üstünde “Baki olan O’dur” sonunda ise “belki başka bir bahar” yazar...

Hüvel Baki olan Rab, kim bilir belki de böyle takdir buyurmuştur imtihanlarını...

Yaralı sinelerden, külhana dönen sadırlardan damlayan kan renkli satırların yüklendiği sırlar, alevler, ahlar, feryatlar, fıganlar, eyvahlar, keşkeler o kadar çoktur ki bazen bunları kurgu zanneder, yazarın hayal gücünün zenginliğine yorar, okur ve geçersiniz.

Oysa kendinizi vererek okuduğunuzda bırakıp geçemeyeceğiniz birçok satır da suretinizi görürsünüz. Sanki sayfalar bir aynaya dönüşür de ta yüreğinizin içine gizlediklerinizi gösterir size. Sanki o yazar, bir gece gizlice bedeninize girip ruhumun sırlarını deşifre etmiş gibidir. Kendinizi bulduğunuz satırlar, dizeler insana ne kadar da sıcak gelir değil mi?

Ciğerlerinden kan çekip gözyaşıyla sulandırıp yazarlar var ya... Dost meclislerinde başları önlerine eğik, kendilerine yapılan iltifatlara mahcup bir eda ile “teveccühünüz efendim” diyerek mukabele eden nazenin yazarlar...

Ne kadar da güleç yüzlüler değil mi? Sanki güldüklerinde güller açılır yüzlerinde. Gamzelerine düşenin can vermeye can attığı bu çehreler; hüznün, elemin, kederin lisanı ile dillenmiş, içlerinde yanan ateş ile pişe pişe kemal yolunda kat be kat mesafeler almış kalem dervişleridir.

Onları görenlerin çoğu sadece suretlerine bakmaktan siretlerine bakmayı unuturlar. Neden böyle oluyor dersiniz, suretlerinin cazibesi siretlerinin izharına mani olacak derecede şediddir de ondan derim.

Öyle satırlar vardır ki en çözülmelik tılsımlar gibi çeker sizi içerisine. Mana denizinin ne kadar engin, ne kadar uçsuz bucaksız olduğunu görürsünüz. Bazen bir cezbe halinde pusulasız, yelkensisiz bırakırsınız kendinizi bu denizin sularına. Cezbeden bilemezsiniz nerede olduğunuzu, nereye gideceğinizi... Siz yürüdükçe önünüze yollar açılır, ardınızda mesafeler dürülür. Siz baktıkça perdeler açılır peş peşe... Her

biri başka bir âlemin sırlarını, güzelliklerini gözlerinize, idrakinize âmâde eder. Sona geldiğinizde aslında başa dönmüşsünüzdür. Gözleriniz yaşlıdır, gönlünüz yaşlıdır ama ayaklarınız hem kupkuru hem de dipdiridir. Ne yorgunluk vardır ne de bıkkınlık...

Oysa kimi daha o denizi görür görmez korku ile geri kaçar. Gözü yemez sayfaların arasında kendine bakan sır tayfalarla, dalgalarla boğuşmaya... Kavanozdaki balı şişeden tatmak gibi beyhude ve kandırıcı bir halde “çok sıkıcı, çok ağır” diye acımasız hükmünü verir ve kitabı bırakır tozlu raflara...

Satırların sahibi; düştüğü gönül kuyularından gökyüzünü görmek içinilmek ilmek, nakış nakış dokumuştur kelimeleri... İncinmemek duasıyla incitmemek rüyasına dalarken yakaza halinde yazdığı bu satırlar belki de kaç derdine deva olacaktı okurun. Gönlüne düşen hüznü ile huzura erenlerin sözleri de huzur vericidir oysa... Onlar; hüznü yağmurlarını istirdiyeler gibi inciye dönüştürürler, o yağmurların zehirlerini içlerine akıtma pahasına...

Mana âleminin emrine amade ettikleri her kelime bambaşka bir kisveye dönüşmüştür maharetli kalemlerinde. Bu çileyi çekmeyenlerin ellerinde, dillerinde, kalemlerinde isyana varan kelimeler; ehlinin elinde bir sükût iklimine, bir sükûna ulaşır da onu okuyan göze, onu hisseden gönüle inşirah verir. Sadırlarından fırlattıkları hüznü ve huzur dolu kelimeler bumerang gibi okura huzur verdiği gibi okurdan da tekrar yazarına huzur ve selam götürür.

Sadece elemle mi beslenir bu yazarların kalemleri? Hayır, öyle billur kaynaklardan sulanır ki sadırları; ağızlarından ve kalemlerinde tek bir eğri söz çıkamaz... Dünyalık kaygılar, beklentiler çoktan yerlerini ötelerin habercilerine bırakmıştır. Rıza makamının avcılarıdır artık bu kalemler... Raziyyeten merziyyeh basamaklarını uçarak çıkmak içindir tüm çabaları. Zira bilirler ki bu basamaklara çağırın “irci-î” emrinin ardında “fedhuli” daveti vardır.

Ne mutlu kalemlerini bu emre amade edenlere, ne mutlu gönüllerini bu rüyaya teslim edenlere... İşte böyle kitapları okuyunca içimdeki med-cezirler duruluyor. Kaygılar ve kavgalar yok oluyor... Duygular bambaşka bir hal alıyor...

Nice güzel okumalara...